

Vulkaankonijn in lichterlaaie

Jonathan Jetten

Inkijkexemplaar

Jonathan Jetten

Vulkaankonijn
IN
lichterlaaie

Met tekeningen van
Bert van Waes

Eerste druk 2022
Copyright auteur © Jonathan Jetten
Copyright illustrator © Bert van Waes

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslag illustratie Bert van Waes

Binnenwerk vormgeving Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk illustraties Bert van Waes

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92275-13-3 NUR 280
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vulkaankonijn in lichterlaag

Ik ben Santiago

Er rende eens een konijn tussen de groene velden. Santiago was gek op achtervolgen van roze of paarse vlinders, op schors kauwen en pootjebaden in een regenplas.

Een gezellig houten schuurtje was zijn thuis. Als je langs het hek van de pluimveeboerderij binnenwandelde, zag je het rieten dak. Zijn krat vol met hooi stond naast die van zijn broer Fred.

Iedere dag van de week hupte hij naar school met zijn beste vriendin Martha. In het weekend speelden ze samen verstoppertje en tikkertje in het grote bos. Maar nog liever ging hij naar de kleigrotten. Daar kon hij naar hartenlust hollen door de ondergrondse tunnels. Het allerliefst wilde

hij het Zegemeer zien. Iedereen op het erf sprak erover hoe helder het water was. Je zag er werkelijk alles in. Paps verbood hem om in de buurt van het meer te komen. Zou hij aan de verleiding kunnen weerstaan?

Santiago voelde dat hij anders was. In de groene velden van thuis was hij een vechter zonder kracht, een rivier zonder water, een konijn zonder vuur.

Stop, stop, stop! Hier moet ik onderbreken.

Ja, ik ben het, Santiago.

Aangenaam, wie ben jij?

De schrijver doet aardig zijn best om te vertellen wie ik ben. De vlinders, het schors en het Zegemeer: dat is echt waar. Ik wil mezelf zo graag eens zien. En ik kan niet in de spiegel kijken, want nergens in onze groene velden is er eentje te vinden.

Jij denkt toch ook dat ik mezelf in dat heldere water kan zien? Ga je mee met mij?

Wil jij ook zien hoe ik eruitzie? Geef toe, daar vertelt de schrijver niets over?

Vooraleer we samen op stap gaan, maak ik een lijstje voor hem. Zo kan hij deze tekst opnieuw schrijven, want ik zie fouten:

EEN

Een konijn? Konijntje zal het wel zijn? Fred is minstens vijf keer zo groot als ik. Hoe ik dat weet? Ik verlies keer op keer ons wedstrijdje spurten. Fred zit altijd vast in de nauwe tunnels van de kleigrotten, haha!

Ik ben klein, dat is duidelijk. Daarom voel ik me

goed bij Martha. Zij is een dwergkonijn, zij is net iets kleiner dan ik. Ze heeft een witte vacht en rode ogen. Mijn ogen zijn donkergroen. In mijn zelfgemaakte spiegeltjes zag ik er ooit eentje.

TWEE

Ik ga heus wel alleen naar school. Het is niet omdat ik kleiner ben, dat ik niet dapper ben. Ik durf heus wel wat, dat zal je merken.

DRIE

Vuur? Wie zegt dat ik vuur moet hebben? Och ja, ooit is

er iets vreemds gebeurd. Op een ochtend rook ik een verbrande geur. Ik holde meteen naar de keuken, in de oven zag ik niets. Ik snuffelde het hele huis af, maar ik rook niets. In bed ontdekte ik een gat in mijn laken. Het was erin gebrand? Een week later rook mijn staart erg vreemd. De geur herinnerde me aan paps die een lucifer afstreek.

VIER

Wie zegt er dat de groene velden mijn thuis zijn? Mijn buik knaagt wanneer ik hieraan denk. Ik wil graag de wereld ontdekken. Ik wil zien wat er achter de groene velden schuilt.

Jij wil graag weten wat er komt?
Volg je mij?

De groene velden van thuis

De geur van frambozenmuntshampoo vulde elke avond het huis. Mams, paps en Fred zaten zoals altijd in de badkamer, op rieten krukjes. Na het wassen kamden ze elkaars haar, de ebbenhouten kam gleed soepel door hun vacht.

Mams kneedde een grote kwak wax doorheen Freds kopharen. Ze streek het uit boven zijn blinkende chocoladekleurige ogen.

Santiago deed niet mee, hij keek toe vanachter het zonnebloemgeel fluwelen gordijn.

Soms hielp Santiago met paps haar. Met zijn voelkussentjes wreef hij door zijn zachte, maar stevige haren.

Paps haar was zo dik als spaghettislierten.

Paps had als enige blauwgrijs haar, als de vacht van de meeste muizen. De vacht van mams en Fred was zo geel als een kanarievogel.

Santiago wreef met zijn linkerpoot over zijn buik. Zijn buikharen prikten hard in zijn poot, dat de tranen in zijn ogen sprongen.

‘Mijn haar is zo ruw als een schuurborstel, ik heb helemaal geen zijdezacht vlashaar. Waarom kijken jullie niet in een spiegel?’ In een sprookje las Santiago voor het eerst over spiegels. Hij zocht overal, maar nergens in de groene velden kon hij een spiegel vinden.

‘We helpen elkaar, we hebben geen spiegel nodig,’ zei paps.

‘Ik wil graag mezelf in een spiegel zien.’ Santiago wreef door zijn kophaar.

‘Een spiegel is voor ijdeluiten.’ Fred stak zijn tong uit.

‘Ik heb geen spiegel nodig om te weten dat ik anders ben dan jullie!’ riep Santiago.

‘Jij bent de allermooiste Vlaamse reus,’ fluisterde paps.

Hoe lief paps woorden ook waren, Santiago’s donkergroene ogen overstroomden bijna.

Ik ben helemaal geen reus?

‘Paps, jullie zijn toch groter dan ik?’ Santiago rolde zich over de parelwitte badkamervloer.

‘Jij bent wie je bent,’ zei paps.

‘Ik ben toch anders?’

‘Anders is niet slecht, anders is jouw gave.’

De zon verdween achter de grote eik in de moestuin. Santiago huppelde naar de slaaphoek. Fred en hij sliepen elk in een houten wijnkrat. Ze waren tot de rand gevuld met hooi.

‘Fred, sprinten we morgen na school naar de kleigrotten?’

‘Ja hoor, kleintje. Maar je zal opnieuw verliezen,’ grijnsde Fred.

‘Haha, jij kan nooit je brede lichaam door de tunnels proppen,’ riep Santiago.

‘Ik weet wel wat jij in de tunnels zoekt, Santiago.’